

ע"פ 425/15 - מחמד אזברגה,מוניר אלמסעודין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 425/15

ע"פ 478/15

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

מחמד אזברגה
מוניר אלמסעודין

המבקש בע"פ 425/15:
המבקש בע"פ 478/15:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשות לעיכוב ביצוע פסק דינו של בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד (כב' השופטת ק' רג'יניאנו) ב-ת"פ
56404-06-13 מיום 12.1.2015

ז' בשבט התשע"ה (27.1.2015)

תאריך הישיבה:

בשם המבקש בע"פ 425/15: עו"ד מירון רוזנטל

בשם המבקש בע"פ 478/15: עו"ד יניב שגב; עו"ד זאב לקט

החלטה

1. שתי בקשות לעיכוב ביצוע גזר דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד מיום 12.1.2015 בגדרו נגזרו על המבקש 1 - 48

עמוד 1

חודשי מאסר בפועל, ועל המבקש 2 - 40 חודשי מאסר בפועל, וכן הוטלו על שני המבקשים עונשי מאסר על תנאי וקנס.

רקע

2. המבקשים הורשעו, לאחר ניהול הוכחות, בעבירות שיוחסו להם בכתב אישום שהוגש נגדם: של קשירת קשר לביצוע פשע, גניבת רכב, החזקת מכשירי פריצה, סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. המבקש 1 הורשע גם בעבירות של נהיגה ללא רישיון ונהיגה ללא פוליסת ביטוח בת תוקף.

3. על פי עובדות כתב האישום, המבקש 1 (להלן: מחמד) והמבקש 2 (להלן: מוניר) קשרו קשר לגנוב רכב. ביום 21.6.2013 בשעת לילה מאוחרת, פרצו לרכב בעיר רחובות וגנבו אותו (להלן: הרכב). אזרחים שהבחינו בכך הודיעו למשטרה ושוטרים שהגיעו לאזור, בניידת סמויה, איתרו את הרכב. משעמד הרכב בצד הדרך, נעמדה הניידת לצד הרכב והשוטרים החלו לשוחח עם המבקשים. השניים הבינו כי מדובר בשוטרים והחלו בנסיעה פרועה על-מנת להתחמק מהשוטרים. במהלך נסיעתם, חלפו המבקשים בצמתים באור רמזור אדום ומבלי לתת זכות קדימה וכמעט פגעו בכלי רכב אחרים, נסעו במהירות מופרזת וכמעט פגעו בהולכת רגל, ניגחו את חלקה האחורי של ניידת משטרה שניסתה לעקפם במטרה להאט את נסיעתם וחמקו משני מחסומים משטרתיים תוך שהם נוסעים במהירות לכיוונם של שוטרים שעמדו במקום ונאלצו לקפוץ לצד הדרך על-מנת שלא להיפגע. בסופו של דבר, פתחו שוטרים שעמדו במחסום בירי לכיוון גלגלי הרכב, והרכב נעצר. מחמד נמלט בריצה מהמקום והתחבא בצמחיה בקרבת מקום עד שנתפס, ואילו מוניר נתפס כשהוא יוצא מהרכב.

פסק דינו של בית המשפט המחוזי

4. במשפטם, כפרו המבקשים במיוחס להם. בתמצית, לגרסתם, בתום בילוי לילי הם ניסו לעצור טרמפ בדרכם חזרה לביתם, ועצרו להם רכב ג'יפ לבן, בו נהג אדם שזהותו אינה ידועה להם. במהלך הנסיעה ניידת עצרה לידם ונהג הרכב התבקש למסור פרטים, ובתגובה הוא החל בנסיעה מהירה בניסיון לחמוק מהמשטרה, וזאת מבלי שהייתה להם שליטה על מהלך הדברים וחרף בקשתם מהנהג לעצור. כשנעצר לבסוף הרכב, הנהג הצליח, לטענתם, לחמוק מהשוטרים ואילו הם נעצרו וזוהו בטעות כמבצעי העבירות. בית המשפט דחה מכל וכל את גרסתם וקיבל את גרסת התביעה, שהתבססה על עדויות השוטרים. השוטרים העידו במשפט על זיהוי ישיר של מחמד ועל כי לא יכול היה להיות אדם אחר ברכב זולת המבקשים: מחמד היה הנהג ומוניר ישב לצדו. מחמד ומוניר הורשעו אפוא בעבירות שיוחסו להם.

5. בבואו לגזור את דינם של המבקשים, עמד בית המשפט על כך שמתחם הענישה ההולם לעבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, בנסיבות המקרה, הוא בין שלוש לשש שנות מאסר. זאת, בהתחשב בפסיקה אשר קבעה רף ענישה של ארבע שנים בגין עבירה זו, ובהתחשב בנסיבות המרדף הנדון. אשר לעבירת הגניבה, שהיא עבירה נפרדת, נקבע כי מתחם הענישה הוא בין 12-18 חודשי מאסר. אשר לעבירה של נהיגה ללא רישיון וללא ביטוח, שבה הורשע כאמור רק מחמד, נקבע כי המתחם הוא בין 6-12 חודשי מאסר.

בית המשפט אף בחן את המלצות שירות המבחן - שהמליצו על גישה שיקומית - ואת הנסיבות השונות שאינן קשורות בביצוע העבירה, והחליט לדחות את המלצות שירות המבחן. זאת מן הטעם שהן אינן הולמות את חומרת העבירות ואת נתוני המבקשים. לפיכך הוחלט לגזור את עונשם של המבקשים כמפורט להלן: על מחמד נגזרו 48 חודשי מאסר בפועל, ועל מוניר נגזרו 40 חודשי מאסר בפועל. בנוסף, נגזרו על שניהם עונשי מאסר על תנאי, וכן פיצוי למתלון (הבעלים של הרכב שנגנב) בסך 3,500 ₪ כל אחד. כמו כן, נקבע כי רישיונו של מחמד יפסל למשך שנתיים מיום שחרורו ממאסר.

6. המבקשים הגישו, כל אחד בנפרד, ערעורים על פסק הדין, הן על הכרעת הדין והן על גזר הדין. עתה הם מבקשים כי עונשם יעוכב עד להכרעה בערעוריהם.

טענות הצדדים

7. טענתו המרכזית של מחמד היא לטעות בזיהוי, היינו - כי הוא לא נהג ברכב בעת האירוע מושא כתב האישום אלא אותו נהג לא מוכר שעצר להם לטרמפ. לטענת בא כוחו בפני, זיהוי של מחמד לא הוכח כדבעי, וזיהוי על ידי השוטרים הוא בעייתי, בין היתר, בשל תנאי התאורה שהיו באותה העת ובשל מיקומי השוטרים בניידת שהעידו על הזיהוי. על כן, כך נטען, סיכוי הערעור שלו הם טובים, ולפיכך יש לעכב את ביצוע עונש המאסר שהוטל עליו, שכן יש חשש כי בינתיים ירצה תקופת מאסר ארוכה ומשמעותית לשווא. מחמד הדגיש כי במהלך תקופת המשפט שהה בחלופת מעצר ולא הפר את תנאי המעצר, וכי גם כיום אין חשש שיבקש להימלט מאימת הדין.

8. אשר למוניר. טענתו המרכזית היא, כי בנוגע לעבירה המרכזית של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, הוא היה אך בגדר מסייע לעבירה ולא מבצע בצוותא. בדיון הדגיש בא-כוחו, כי בניגוד לקביעותיו של בית המשפט המחוזי, מוניר הסתייג מהתנהגותו של מחמד, וניתן ללמוד זאת כבר מהודאתו הראשונה במשטרה. כמו כן, נטען כי בניגוד למקרה שנדון בע"פ 7632/05 אלאטראש נ' מדינת ישראל (2.8.2006), שאוזכר בהכרעת הדין, לא ניתן היה ללמוד מהתנהגותו של מוניר לאחר האירוע על כך שהוא שיתף פעולה עם מעשיו של מחמד.

לפיכך, נטען כי סיכוי הערעור הם טובים, וכי לא מן הנמנע כי בסופו של דבר ייגזרו על מוניר 15 חודשי מאסר בפועל לכל היותר, ומתוכם ירצה, בשל ניכוי שליש, אף פחות חודשים במאסר. במצב זה, טען בא-כוחו, יש מקום לעכב את ביצוע העונש עד להכרעה בערעור.

9. מנגד, טענה באת כוח המדינה כי דין הבקשות להידחות, שכן סיכויי הערעורים אינם גבוהים. נטען, כי ההרשעה התבססה על קביעות מהימנות - עדויות השוטרים שהשתלבו היטב זו בזו - בהן לא נוהג בית משפט שלערעור להתערב. אשר לטענותיו של מוניר, נטען כי עצם חילופי הגרסאות מקרינים על סיכויי הערעור, וכי מכל מקום אין לייחס משקל של ממש לאמירותיו בהודעתו במשטרה, לפיהן ניסה למנוע את המרדף, שכן אלה נאמרו במסגרת הגרסה השקרית בהתייחס לנהג הרכב עמו כביכול תפסו טרמפ, ולא בהתייחס למחמד. עוד נטען, כי משפרץ וגנב את הרכב יחד עם מחמד היה צריך לצפות את האפשרות ששוטרים יאתרו אותם במהלך הנסיעה ויורו להם לעצור.

10. לאחר העיון, לא מצאתי כי מתקיימת בעניינם של המבקשים עילה המצדיקה את עיכוב ביצוע עונשם.

11. השיקולים לדחיית ביצועו של עונש מאסר שהושת על מי שהורשע בדין נמנו בפסק הדין בעניין שוורץ (ע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000)). נקודת המוצא הינה כי על בית-המשפט להפעיל את שיקול דעתו באופן המביא בחשבון את האינטרס הציבורי באכיפה מיידית של המאסר, עוד בטרם בירור הערעור, אך מנגד עליו להקפיד כי מימוש אינטרס זה אינו פוגע במבקש ובזכויותיו במידה העולה על הנדרש. לשם כך, על בית-המשפט לבחון, בין היתר, את חומרת העבירה ונסיבות ביצועה, משך תקופת המאסר, טיב הערעור וסיכויי הצלחתו, עברו הפלילי של הנאשם וכן נסיבות אישיות המיוחדות לכל נאשם ונאשם (ע"פ 5741/04 יקירביץ' נ' מדינת ישראל (12.9.2004); #21&; פרג' נ' מדינת ישראל (11.2.2007); ע"פ 8676/07 חג' יחיא נ' מדינת ישראל (23.10.2007)). בענייננו התמקדו טענת המבקשים בסיכויי הערעור.

12. תחילה לעניינו של מחמד. דומה כי בפני מחמד - כפי שנראים הדברים בשלב זה של בקשה לעיכוב ביצוע - ניצבת משוכה לא פשוטה, בלשון המעטה, לשכנע את בית המשפט שלערעור בגרסתו לאירועים מושא כתב האישום. קביעותיו של בית המשפט המחוזי היו בעיקרן קביעות של מהימנות. בית המשפט קיבל את עדויות השוטרים, שזיהו את מחמד, כעדויות אמינות שהשלימו זו את זו, ומאידך דחה את גרסתו של מחמד כלא סבירה, בלתי מהימנה ואינה מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר. בגרסאות שמסרו המבקשים נתגלו סתירות. כמו כן הודגש, כי נסיבות מעצרו של מחמד - בעודו מסתתר בשיחים מיד לאחר שנעצר הרכב - לא תומכות בגרסתו לפיה היה כביכול אך "נוסע שבוי".

נוכח האמור, אין בידי לקבל את טענתו של מחמד בדבר סיכויי ערעור גבוהים העשויים להצדיק עיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו, ומשכך דין בקשתו להידחות.

13. אשר למוניר. כאמור, טענתו של מוניר היא כי הוא היה אך בגדר מסייע לעבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, ולא מבצע בצוותא. לטענתו, אם יוכרע כך בערעור, צפוי עונשו להתקצר משמעותית ועל כן קמה עילה לעכב את ביצוע גזר הדין.

בפני מוניר עומדים מכשולים לא מבוטלים בדרכו לשכנע בטענתו שהיה אך בגדר מסייע ולא מבצע בצוותא. די לציון בהקשר זה, כי מוניר לא מסר, כפי שנטען, גרסה שמרחיקה אותו מהשותפות לעבירה (ראו בהקשר זה ע"פ 5751/98 זיר נ' מדינת ישראל, פ"ד נג(2) 712 (1999)), וכי דבריו לפיהם הוא ביקש מהנהג לעצור את הרכב נאמרו לא בהתייחס למחמד אלא לאותו נהג נוסף, במסגרת גרסתו השקרית על נהג שזהותו אינה ידועה, עמו תפסו טרמפ. בנוסף, משנעצרו מוניר ומחמד בתום המרדף, מסרו שניהם את הגרסה של "נוסעים שבויים" בטרמפ אקראי שעצרו, גרסה שתואמה ביניהם בהכרח תוך כדי המרדף, דבר שאינו עולה לכאורה בקנה אחד עם הגרסה שמוניר התנגד לבריחה מהמשטרה וביקש ממחמד לעצור.

ואולם, גם אם אניח לטובתו של מוניר, כי טענתו בדבר "הסיווג הנכון" של מעשיו כמסייע היא אפשרית, דומה כי הסיכוי

שעונשו יקוצר כך שעד שיתברר הערעור הוא ירצה יותר מתקופת המאסר שתיגזר עליו בסופו של דבר, אינו רב. כזכור, מוניר הורשע, כמבצע עיקרי, גם בעבירות הנוספות של קשירת קשר לביצוע פשע, גניבת רכב, החזקת מכשירי פריצה והפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו. על כן גם ככל שמעמדו יומר בערעור ממבצע בצוותא למסייע בעבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, לא נראה שהדבר יצדיק הפחתת העונש לרמה העשויה לבסס עיכוב ביצוע. לכך יש להוסיף, כי נראה שבגזירת עונשו כבר התחשב בית משפט קמא בחלקו היחסי באירוע בכך שהטיל עליו מאסר קצר (ב- 8 חודשים) משל מחמד.

לפיכך, לא שוכנעתי כי קמה עילה המצדיקה את עיכוב ביצוע העונש של מוניר, וגם בקשתו נדחית.

14. סוף דבר: שתי הבקשות נדחות.

המבקשים יתייצבו לריצוי עונשם בימ"ר הדרים ביום 1.3.2015 עד לשעה 10:00, כשברשותם תעודות זהות. על המבקשים לתאם את הכניסה למאסר כולל האפשרות למיון מוקדם, עם ענף אבחון ומיון של שב"ס, טלפונים 08-9787377, 08-9787336.

ניתנה היום, י"ג בשבט התשע"ה (2.2.2015).

ש ו פ ט